

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY

JULIANE KOKOTT

prednesené 15. decembra 2005¹

I — Úvod

II — Právny rámec

A — Ustanovenia smernice o biotopoch

1. V predmetnej veci je medzi účastníkmi konania sporné, či je v súlade so smernicou Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (ďalej len „smernica o biotopoch“)² povolenie lovu na líšky prostredníctvom slučiek s brzdou zarážkou v určitých poľovníckych oblastiach.

3. Článok 12 ods. 1 písm. a) smernice o biotopoch stanovuje:

„Členské štáty prijímú potrebné opatrenia na vytvorenie systému prísnej ochrany živočíšnych druhov uvedených v prílohe IV písm. a) v prostredí ich prirodzeného pohybu a zakázu:

2. Smernica o biotopoch zakazuje okrem iného úmyselné usmrcovanie a odchytyvanie vydry (*Lutra lutra*). Komisia sa obáva, že do povolených slučiek sa nechytia — ako sa predpokladalo — iba líšky, ale aj vydry.

a) všetky formy úmyselného odchytyvania alebo usmrčovania vzoriek týchto druhov vo voľnej prírode;

¹ — Jazyk prednesu: nemčina.

² — Ú. v. ES L 206, s. 7; Mím. vyd. 15/002, s. 102.

...“

4. Článok 12 ods. 4 smernice o biotopoch stanovuje nasledujúcu ochranu:

„Každá zmluvná strana prijme vhodné a potrebné legislatívne a správne opatrenia na zabezpečenie osobitnej ochrany voľne žijúcich druhov fauny, ktoré sú uvedené v prílohe č. II. Vo vzťahu k týmto druhom sa menovite zakáza

„Členské štáty vytvoria systém monitorovania náhodného odchyty a usmrcovania živočíšnych druhov uvedených v prílohe IV písm. a). Na základe zhromaždených informácií členské štáty zabezpečia ďalší výskum alebo podniknú ochranné opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že náhodný odchyt a usmrcovanie nemá výrazný negatívny vplyv na príslušný druh.“

a) všetky spôsoby zámerného odchyty, držby a zámerného zabíjania;

5. Vydra je uvedená v prílohe IV písm. a) smernice o biotopoch, líška tam však uvedená nie je.

b) zámerné poškodzovanie alebo ničenie miest slúžiacich na ich rozmnožovanie alebo na odpočinok;

B — Bernský dohovor

6. Ustanovenia podobné tým v článku 12 smernice o biotopoch sú obsiahnuté v článku 6 Bernského dohovoru o ochrane európskych voľne žijúcich organizmov a prírodných stanovišť³:

c) zámerné rušenie voľne žijúcich živočíchov, predovšetkým v čase rozmnožovania, odchovu mláďat a prezimovania, ak by išlo o rušenie podstatné vzhľadom na ciele tohto dohovoru;

...“⁴

3 — Prijatý 19. septembra 1979, ETS č. 104, Spoločenstvo ho ratifikovalo rozhodnutím Rady 82/72/EHS z 3. decembra 1981 o podpísaní dohovoru o ochrane európskych voľne žijúcich organizmov a prírodných stanovišť (Ú. v. ES L 38, s. 1; Mim. vyd. 11/014, s. 280).

4 — Dohovor je záväzný iba v anglickom a francúzskom jazyku. Anglická verzia používa pre výraz „absichtlich“, ako aj pre výraz „mutwillig“ termín „deliberate“, francúzska verzia používa termín „intentionnelle“.

III — Skutkový stav, konanie pred podaním žaloby a návrh na začatie konania

7. Predmetom konania o nesplnenie povinnosti je povolenie lovu na lišky prostredníctvom slučiek s brzdou zarážkou. Ide o povolenia z 10. januára 2000 a z 13. decembra 2002 týkajúce sa poľovníckej oblasti SA-10.328 na území obce Aldeanueva de la Sierra v provincii Salamanca a o povolenie z 24. mája 2001 týkajúce sa poľovníckej oblasti AV-10.198 na území obce Mediana de la Voltoya v provincii Ávila. Obidve provincie sú súčasťou regiónu Kastília a León.

8. Povolenia konkrétne stanovujú, že loviť možno iba lišky. Slučka s brzdou zarážkou zabráňuje tomu, aby boli chytené zvieratá usmrtené. Slučky musia byť denne kontrolované, najlepšie skoro ráno.

9. Povolenie z 24. marca 2001 týkajúce sa poľovníckej oblasti AV-10.198 na území obce Mediana de la Voltoya, platilo od 3. mája 2001 do 15. júna 2001.

10. Pre poľovnícku oblasť SA-10.328 na území obce Aldeanueva de la Sierra bola už v povolení z 10. januára 2000 stanovená povinnosť okamžite oslobodiť všetky chytené

zvieratá okrem lišky. Slučky mohli byť kladené alebo odstránené iba v prítomnosti lesnej stráže („agente forestal“⁵). Povolenie z 13. decembra 2002 mení toto predchádzajúce povolenie a obsahuje ďalšie podmienky. Podľa nich mohli slučky klást alebo odstraňovať iba príslušníci takzvanej stráže lovu („guarda de caza“⁶). Slučky nemožno klást v oblastiach priehrad. Poloha slučiek musí byť oznámená orgánom zodpovedným za lov do 10 dní od vydania povolenia.

11. Komisia sa v nadväznosti na sťažnosti dozvedela o povoleniach a 19. apríla 2001 a 21. decembra 2001 zaslala španielskej vláde výzvy. Dňa 3. apríla 2003 zaslala odôvodnené stanovisko.

12. Svojou žalobou sa Komisia domáha, aby Súdny dvor:

- určil, že tým, že orgány Kastílie a Leónu povolili kladenie slučiek s brzdou zarážkou v rôznych súkromných poľovníckych oblastiach, si Španielske kráľovstvo nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 12 ods. 1 prílohy VI smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája

5 — Ide pravdepodobne o štátneho zamestnanca.

6 — Pokiaľ ide o nich, pravdepodobne ide o súkromné osoby, ktoré majú špeciálnu kvalifikáciu v oblasti lovu a ktoré sú poverené bezpečnosťou.

1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín,

- zaviazal Španielske kráľovstvo na náhradu trov konania.

13. Španielske kráľovstvo sa domáha, aby Súdny dvor:

- vyhlásil žalobu za neprípustnú pre nedostatočné určenie predmetu, nedostatok dôkazov a pre chýbajúce určenie namietaných porušení,
- subsidiárne, aby zamietol predmetnú žalobu,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

15. Španielske kráľovstvo v prvom rade namieta, že predmet žaloby bol rozšírený na povolenie z 24. mája 2001 týkajúce sa poľovníckej oblasti AV-10.198 na území obce Mediana de la Voltoya v provincii Ávila a na povolenie z 13. decembra 2002 týkajúce sa poľovníckej oblasti SA-10.328 na území obce Aldeanueva de la Sierra v provincii Salamanca. Podľa neho bolo prvé povolenie príslušnými úradmi zrušené už 29. mája 2001. Druhé povolenie bolo prvýkrát spomenuté v odôvodnenom stanovisku.

16. Čo sa týka povolenia z 24. mája 2001, je irelevantné, či bolo zrušené už 29. mája 2001, pričom Komisia popiera, že vedela o tejto skutočnosti. Platnosť tohto povolenia totiž skončila najneskôr 15. júna 2001 v zmysle lehoty stanovenej v jeho bode 7.

IV — Posúdenie

A — *Prípustnosť*

14. Španielska vláda vzniesla viacero námietok proti prípustnosti žaloby.

17. V zmysle článku 226 ES môže Komisia podať na Súdny dvor žalobu o nesplnenie povinnosti, len ak dotknutý členský štát nedosiahol súlad s odôvodneným stanoviskom v lehote, ktorý mu Komisia na tento účel stanovila. Povolenie z 24. mája 2001 však prestalo mať právne účinky už pred zaslaním odôvodneného stanoviska z 3. apríla 2003. Na základe toho Španielsko

nemohlo prijať žiadne opatrenie na zosúladienie sa s odôvodneným stanoviskom týkajúcim sa tohto povolenia. Žaloba je preto v tomto smere neprípustná.⁷

18. Pokiaľ ide o povolenie z 13. decembra 2002, Komisia v skutočnosti v žalobe najprv tvrdí, že toto povolenie je uvedené v odôvodnenom stanovisku len ako príklad, neskôr však z neho robí konkrétny predmet žaloby. Komisia to zdôvodňuje skutočnosťou, že toto povolenie predstavuje iba predĺženie povolenia z 10. januára 2000.

19. Komisia v tomto smere odkazuje na judikatúru, podľa ktorej môže v žalobe o nesplnenie povinnosti namietnuť proti skutočnostiam, ktoré nastali po odôvodnenom stanovisku, pokiaľ sú rovnakej povahy a predstavujú rovnaké správanie ako skutočnosti, na ktoré sa vzťahuje uvedené stanovisko.⁸ Nie je totiž prijateľné, aby členský štát mohol zmenou namietaných opatrení v konaní pred podaním žaloby neustále

spomaľovať samotné konanie. Povolenie z 13. decembra 2002 skutočne mení a dopĺňa podmienky lovu prostredníctvom slučiek v predmetnej poľovníckej oblasti, no nezakazuje ho.

20. Tvrdenia, ktoré Komisia uvádza v žalobe týkajúcej sa tohto povolenia, nie sú celkom bez rozporov, avšak jasne ukazujú, že Komisia ho zahrňa do predmetu žaloby. Skutočnosť, že toto povolenie bolo spomenuté hneď, ako to bolo možné — to znamená v odôvodnenom stanovisku —, má za následok, že ani táto výhrada nebola pre Španielsko neočakávaná.

21. Keďže španielska vláda v duplike uvádza, že Komisia nemôže zahrnúť jednotlivé povolenia do predmetu konania o nesplnenie povinnosti bez toho, aby súčasne nespochybnila prebratie smernice, ktorá sa pri nich uplatňuje, táto vláda neuznáva voľnú úvahu, ktorá prislúcha Komisii pri začatí konania o nesplnenie povinnosti. Komisia vzhľadom na jej úlohu strážcu Zmluvy môže Súdnemu dvoru navrhnúť, aby vyhlásil nesplnenie povinnosti z dôvodu, že v konkrétnom prípade nebol dosiahnutý cieľ sledovaný smernicou.⁹

7 — Pozri rozsudok z 27. októbra 2005, Komisia/Taliansko, C-525/03, Zb. s. I-9405, bod 12 a nasl. V tomto prípade Súdny dvor nesúhlasil s návrhmi, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs 2. júna 2005 (pozri bod 28 a nasl. a v nich odvolanie na poznámku pod čiarou 24), ktorý žalobu považoval za prípustnú, vychádzajúc predovšetkým z rozsudku z 10. marca 1987, Komisia/Taliansko (199/85, Zb. s. 1039, bod 7 a nasl.). V tomto poslednom uvedenom rozsudku Súdny dvor výnimočne považoval žalobu za prípustnú napriek tomu, že porušenie povinnosti bolo odstránené, pretože dotknutý členský štát trval na svojom právnom výklade. Tieto prípady sa však lepšie pochopia prostredníctvom dôkazu o praxi zaužívej v členskom štáte, o ktorý môže Komisia oprieť svoje konštatovanie, že porušenie povinnosti bolo odstránené (pozri rozsudok z 26. apríla 2005, Komisia/Irsko, C-494/01, Zb. s. I-3331, bod 32). Napriek niektorým odkazom v tomto smere Komisia v priebehu pojednávania nepoukázala na existenciu takejto praxe.

8 — Rozsudky z 22. marca 1983, Komisia/Francúzsko, 42/82, Zb. s. 1013, bod 20, a zo 4. februára 1988, Komisia/Taliansko, 113/86, Zb. s. 607, bod 11. Čo sa týka zákonných opatrení, pozri tiež rozsudky zo 17. novembra 1992, Komisia/Grécko, C-105/91, Zb. s. I-5871, bod 13, a z 1. decembra 1965, Komisia/Taliansko, 45/64, Zb. s. 1126, 1137 a nasl.

9 — Rozsudok z 9. novembra 1999, Komisia/Taliansko (San Rocco), C-365/97, Zb. s. I-7773, bod 60.

22. Španielska vláda okrem toho namieta, že Komisia počas konania pred podaním žaloby vzniesla výhrady, ktoré sa týkajú súladu španielskeho práva so smernicou o biotopoch, ďalej nebezpečenstva, ktoré okrem vydry hrozí aj ďalším živočíšnym druhom, ako aj lovu prostredníctvom pascí, no potom obmedzila žalobu na nebezpečenstvo vyplývajúce pre vydru v dôsledku povolenia lovu prostredníctvom slučiek. Tieto výhrady však nemôžu spochybniť prípustnosť žaloby. Nevyhnutný súlad medzi konaním pred podaním žaloby a žalobou totiž nevyučuje možnosť obmedziť predmet sporu.¹⁰

23. Zo všetkých námietok týkajúcich sa povolení a výhrad, ktoré neboli splnené, španielska vláda vyvodzuje, že celé konanie pred podaním žaloby má vážne nedostatky. Namiesto toho, aby Komisia definovala predmet sporu v písomnej výzve, využila konanie pred podaním žaloby na účely postupného určenia predmetu žaloby.

24. Touto výhradou však španielska vláda neuznáva funkciu a účinky konania pred podaním žaloby v zmysle článku 226 ES. Je pravda, že vyzvanie na zaujatie stanoviska

— „výzva“ — má za cieľ vymedziť predmet sporu.¹¹ Je tiež pravda, že Komisia musí v odôvodnenom stanovisku presne určiť výhrady, ktoré už všeobecnejšie uplatnila vo výzve a ktoré vzniesla proti dotknutému členskému štátu po tom, čo sa oboznámila s prípadnými pripomienkami štátu, predloženými na základe článku 226 prvého odseku ES.¹² Ako už bolo uvedené, to však nebráni obmedzeniu predmetu sporu ani jeho rozšíreniu o neskoršie opatrenia, ktoré v podstate súvisia s napadnutými opatreniami. Hlavnou úlohou konania pred podaním žaloby je práve vymedzenie výhrad, ktoré na začiatku konania boli ešte relatívne všeobecné, a určenie bodov, ktoré už ďalej netreba sledovať.

25. Španielska vláda sa ďalej domnieva, že žaloba nespĺňa požiadavky stanovené článkom 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku. Má tým na mysli pravdepodobne článok 38 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, v zmysle ktorého musí žaloba obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je žaloba založená.¹³ Toto určenie musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovnému pripraviť svoju obhajobu a Súdnemu

10 — Rozsudky zo 16. septembra 1997, Komisia/Taliansko, C-279/94, Zb. s. I-4743, bod 25, z 11. júla 2002, Komisia/Španielsko, C-139/00, Zb. s. I-6407, bod 19, a zo 14. júla 2005, Komisia/Nemecko, C-433/03, Zb. s. I-6985, bod 28.

11 — Rozsudok z 15. februára 2001, Komisia/Francúzsko, C-230/99, Zb. s. I-1169, bod 31.

12 — Rozsudok z 24. júna 2004, Komisia/Holandsko, C-350/02, Zb. s. I-6213, bod 21.

13 — Takéto pravidlo je uvedené v článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ktorého judikáciu v tomto kontexte citovala španielska vláda.

dvoru vykonať kontrolu. Z toho vyplýva, že podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa žaloba zakladá, musia súdržným a pochopiteľným spôsobom vyplývať z jej samotného textu.¹⁴

28. Na záver je potrebné konštatovať, že žaloba je neprípustná v časti, v ktorej smeruje proti povoleniu z 24. mája 2001 týkajúcemu sa poľovníckej oblasti AV-10.198 na území obce Mediana de la Voltoya v provincii Ávila. V zostávajúcej časti je žaloba prípustná.

B — O dôvodnosti žaloby

26. Žaloba v prejednávanej veci spĺňa tieto požiadavky. Komisia kritizuje tri presne určené povolenia, keďže podľa jej názoru z dôvodu ohrozenia, ktoré predstavujú pre vydry, porušujú článok 12 ods. 1 a prílohu VI smernice o biotopoch.

29. Je teda potrebné preskúmať, či povolenie lovu na líšky prostredníctvom použitia slučiek v poľovníckej oblasti SA-10.328 na území obce Aldeanueva de la Sierra v provincii Salamanca porušuje článok 12 ods. 1 a prílohu VI smernice o biotopoch.

1. O prílohe VI smernice o biotopoch

27. Španielska vláda na záver tvrdí, že žaloba je neprípustná z dôvodu nedostatku právneho základu. Táto výhrada by bola opodstatnená, keby Komisia nenamietla porušenie práva Spoločenstva. Komisia však tvrdí, že Španielsko porušilo článok 12 ods. 1 a prílohu VI smernice o biotopoch, teda ustanovenia práva Spoločenstva. Španielska vláda v skutočnosti namieta proti odôvodneniu žaloby. To ale nie je otázka prípustnosti, ale dôvodnosti žaloby. Aj táto výhrada preto musí byť zamietnutá.

30. Príloha VI smernice o biotopoch obsahuje zoznam zakázaných metód a prostriedkov odchyty a usmrcovania a zakázaných dopravných prostriedkov. Pokiaľ ide o cicavce, písm. a) desiata zarážka uvádza pasce, ktoré sú svojím princípom alebo podľa podmienok používania neselektívne.

31. Vymenované metódy a prostriedky však nie sú zakázané vždy a v každom prípade, ale iba v prípadoch uvedených v článku 15

¹⁴ — Rozsudok z 9. januára 2003, Taliansko/Komisia, C-178/00, Zb. s. I-303, bod 6.

smernice o biotopoch. To je jediné ustanovenie smernice o biotopoch, ktoré odkazuje na prílohu VI. Zakazuje používanie všetkých neselektívnych prostriedkov, predovšetkým tých, ktoré sú uvedené v prílohe VI v súvislosti s odchytom alebo usmrcovaním druhov divokej fauny uvedených v prílohe V písm. a), a v prípadoch, keď sa v súlade s článkom 16 použijú odchýlky na odber, odchyt alebo usmrcovanie druhov uvedených v prílohe IV písm. a). Dokonca aj v týchto prípadoch sú neselektívne prostriedky zakázané iba vtedy, ak sú schopné spôsobiť miestne vyhuby alebo vážne poškodenie populácií takýchto druhov.

32. Povolenie, ktoré je predmetom tohto sporu, sa vzťahuje na líšku, ktorá nie je uvedená ani v prílohe IV písm. a), ani v prílohe V smernice o biotopoch. Nie je preto možné uplatniť zákaz neselektívnych prostriedkov. Nemožno teda konštatovať porušenie prílohy VI smernice o biotopoch.

2. O článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch

33. Je teda potrebné preskúmať, či povolenie porušuje článok 12 ods. 1 smernice o biotopoch. V jeho zmysle sú členské štáty povinné prijať opatrenia potrebné na vytvorenie systému prísnej ochrany živočíšnych druhov uvedených v prílohe IV písm. a) v prostredí ich prirodzeného pohybu. Tento

systém musí v zmysle článku 12 ods. 1 písm. a) zakázať všetky formy úmyselného odchytávania alebo usmrčovania vzoriek týchto druhov vo voľnej prírode a v zmysle písmena b) úmyselné rušenie týchto druhov, najmä počas obdobia párenia, odchovu mláďat, hibernácie a sťahovania.

34. Pokiaľ ide o dosah zákazu uvedeného v článku 12 ods. 1 písm. a), treba upresniť, že výraz „úmyselné“, ktorý je tu použitý, sa vzťahuje ako na odchytávanie, tak na usmrcovanie chránených živočíšnych druhov. To síce odporuje francúzskej verzii, podľa ktorej sa výraz „*intentionnelle*“, použitý v jednotnom čísle, vzťahuje iba na usmrcovanie, potvrdené je to však v ostatných jazykových verziách, v ktorých bola smernica prijatá. V španielskej, nemeckej, gréckej a portugalskej verzii sa výraz „úmyselné“ bez akýchkoľvek pochyb vzťahuje na obidva akty. V anglickej, holandskej a dánskej verzii ho možno spojiť buď iba s odchytávaním, alebo s obidvoma aktmi. Iba talianska verzia by mohla byť vykladaná tak ako francúzska, ale aj v taliančine je možné spojiť „úmyselné“ s obidvoma aktmi. Nakoniec gramaticky vzťahovať výraz „úmyselné“ na obidva akty je aj v súlade s Bernským dohovorom, ktorý sa v Spoločenstvách uplatňuje prostredníctvom smernice o biotopoch a smernice o ochrane voľne žijúceho vtáctva^{15 16}.

15 — Smernica Rady 79/409/EHS o ochrane voľne žijúceho vtáctva (Ú. v. ES L 103, s. 1; Mím. vyd. 15/001, s. 98).

16 — Správa k Dohovoru o ochrane európskych voľne žijúcich organizmov a prírodných stanovišť (1997 — 1998) (článok 9 ods. 2) (predložená Európskou komisiou), SEC/2001/0515 v konečnom znení. Pozri tiež uznesenie Rady z 19. októbra 1987 o pokračovaní a uplatňovaní politiky a akčného programu Európskeho spoločenstva pre životné prostredie (1987 — 1992) (Ú. v. ES C 328, č. 5.1.6). Rozsudok z 13. februára 2003, Komisia/Luxembursko (C-75/01, Zb. s. I-1585, bod 57), nebráni tomu, aby bol uvedený dohovor zohľadnený, keďže Súdny dvor v tomto rozsudku iba vyhlásil, že prebratie dohovoru neznamená prebratie smernice, ak je dohovor menej prísny než smernica.

35. Je potrebné preskúmať, či je povolenie v súlade so systémom prísnej ochrany stanoveným v článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch, ktorý zakazuje úmyselné ochytávanie alebo usmrcovanie vydry a úmyselné rušenie tohto druhu.

a) O „úmyselnom“ ohrození vydry (v nemčine: „absichtlich“)

36. Povolenie by nebolo v súlade s článkom 12 ods. 1 smernice o biotopoch už vtedy, ak by pri vykonávaní povolenia mohlo dôjsť k úmyselnému škodlivému pôsobeniu na vydry.¹⁷

37. Podľa nemeckého trestného práva by o „úmyselný charakter“ (Absicht) išlo iba

17 — Výraz „úmyselne“ nie je relevantný iba pre konania zakázané v článku 12 ods. 1 písm. a) až c) smernice o biotopoch vo vzťahu k chráneným druhom v zmysle prílohy IV písm. a). Aj článok 5 smernice o ochrane voľne žijúceho vtáctva stanovuje, pokiaľ ide o druhy vtáctva žijúce na európskom území, zákaz úmyselného usmrčovania alebo odchyty [písm. a)] úmyselného rušenia týchto vtákov, hlavne počas obdobia hniezdenia a výchovy mláďat, pokiaľ by rušenie bolo značné vzhľadom na ciele tejto smernice [písm. d)] a úmyselné ničenie alebo poškodzovanie ich hniezd a vajec alebo odstraňovanie hniezd [písm. b)].

vtedy, ak by usmrcovanie alebo odchyťovanie chránených druhov bolo *cielom* konania. Týmto smerom sa uberajú aj termíny použité vo francúzskej verzii („intentionnelle“) a v anglickej verzii („deliberate“) smernice o biotopoch. Termín *intentionnelle* zodpovedá termínu *intention*, teda termínu, ktorý vo francúzskom trestnom práve označuje úmysel (v nemčine: „Vorsatz“).¹⁸ Vo francúzskom práve úmysel zahŕňa ako vedomosť, tak aj vôľu vykonať čin. Naopak, nepriamy úmysel (*dolus eventualis*, *dol éventuel*), teda vedomosť o možnom následku konania a uzrokovanie s ním, nie je ekvivalentný úmyslu s výnimkou výslovného ustanovenia zákona¹⁹. Anglický termín *deliberate* nemá porovnateľný význam v právnom jazyku. Anglický výraz zodpovedajúci úmyslu je *intention*. Napriek tomu by mal aj termín *deliberate* zahŕňať vedomostnú aj vôľovú zložku.

38. Podľa tohto doslovného výkladu článku 12 ods. 1 písm. a) a b) smernice o biotopoch — z hľadiska použitia termínu v trestnom práve — by uvedené konania mali byť zakázané iba vtedy, ak by k nim došlo s vedomosťou a vôľou škodiť chráneným druhom. V praxi by tieto zákazy porušilo iba

18 — Pozri článok 121-3 ods. 1 francúzskeho *code pénal*.

19 — Pozri článok 121-3 ods. 2 francúzskeho *code pénal*. Tu stanovená úprava úmyselného ohrozenia iných osôb predstavuje kodifikáciu nepriameho úmyslu.

málo konaní zameraných priamo proti chráneným živočíšnym druhom, ako napríklad odchytyvanie, dezinfekcia alebo týranie zvierat.

39. Na druhej strane rezolúcia Stáleho výboru Bernského dohovoru č. 1/89 z 9. júna 1989²⁰ uvádza, že aspoň termíny *intentionnelle/deliberate* používané v tomto dohovore musia byť za istých okolností vykladané aj v širšom zmysle. Pokiaľ ide o miesta slúžiace na rozmnožovanie alebo na odpočinok v zmysle článku 6 písm. b) dohovoru, tieto termíny je vhodné vykladať v tom zmysle, že zahŕňajú aj konania, ku ktorým dôjde bez cieľa poškodiť miesta slúžiace na rozmnožovanie alebo na odpočinok, no s vedomím, že tieto konania pravdepodobne spôsobia škody.

40. Z hľadiska systematiky si treba uvedomiť, že systém prísnej ochrany v zmysle článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch je doplnený článkom 12 ods. 4 smernice o biotopoch a smernicou Parlamentu a Rady 2004/35/ES z 21. apríla 2004 o environmentálnej zodpovednosti pri prevencii a odstraňovaní environmentálnych škôd²¹, predovšetkým jej článkom 5.

41. Článok 12 ods. 4 smernice o biotopoch stanovuje, že členské štáty vytvoria systém monitorovania náhodného odchytu a usmrčovania chránených živočíšnych druhov, a ak to bude potrebné, prijímú ochranné opatrenia²².

42. V zmysle článku 5 smernice 2004/35 sa musí zabrániť vzniku predvídateľných škôd na chránených druhoch, pokiaľ tieto škody môžu mať významný negatívny vplyv na dosiahnutie alebo udržanie priaznivého stavu ochrany týchto druhov. V zásade teda musí ísť o udalosti týkajúce sa veľkého počtu jedincov. Táto povinnosť platí v princípe pre profesionálne činnosti v prípade úmyselného alebo zavineného konania a pre určité činnosti — zvyčajne priemyselného charakteru — dokonca nezávisle na úmysle alebo zavinení.

43. Súdny dvor sa zaoberal pojmom úmysel v rámci článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch pri príležitosti konania o nesplnenie povinnosti týkajúceho sa chránenej korytnačky morskej *Caretta caretta*²³. Tento prísne chránený druh využíva pre

20 — Prístupné na internetovej stránke Rady Európy <http://www.coe.int>.

21 — Ú. v. EÚ L 143, s. 56; Mim. vyd. 15/008, s. 357.

22 — Príkladom podobných ochranných opatrení, ktoré neobvykle patria do práva Spoločenstva, je nariadenie Rady (ES) č. 812 z 26. apríla 2004, ktorým sa stanovujú opatrenia týkajúce sa náhodných úlovkov veľrybových cicavcov (veľrýb) v loviskách rýb a ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 88/98 (Ú. v. EÚ L 150, s. 12, oprava v Ú. v. EÚ L 185, s. 4). Spoločenstvá museli prijať túto úpravu, pretože má výlučnú právomoc v odvetví rybolovu.

23 — Rozsudok z 30. januára 2002, Komisia/Grécko, C-103/00 (*Caretta caretta*), Zb. s. I-1147. Pozri tiež rozsudok zo 17. decembra 1987, Komisia/Nemecko (412/85, Zb. s. 3503, bod 14 a nasl.); zámer využívať územie napríklad pre poľnohospodárstvo zároveň nevylučuje úmyselné usmrčovanie alebo odchytyvanie druhov vtáctva, úmyselné ničenie alebo poškodzovanie hniezd a vajec a úmyselné rušenie týchto vtákov v zmysle článku 5 smernice o ochrane voľne žijúceho vtáctva.

rozmnožovanie iba niekoľko pláží v oblasti Stredomoria. Najdôležitejšie pláže sa nachádzajú v zálive Laganas na gréckom ostrove Zakynthos. Využívanie týchto pláží na rozmnožovanie korytnačiek je rušené premávkou mopedov na pláži, prítomnosťou ležadiel a slnečníkov, ako aj nepovolených stavieb či premávkou vodných bicyklov a malých člnov v pobrežných oblastiach. Všetky tieto aktivity boli preto zakázané prostredníctvom zákazových značiek.

44. Keďže Komisia počas návštev ostrova konštatovala, že k tomuto rušeniu dochádza vo veľkom rozsahu, podala žalobu s návrhom, aby súd vyhlásil, že Helénska republika si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch.

45. Generálny advokát Léger vo svojich návrhoch v tejto veci vychádzal zo skutočnosti, že premávka mopedov a používanie ležadiel, slnečníkov či výstavba nepovolených stavieb boli úmyselné a spôsobilé rušiť daný druh v období, keď má byť podľa práva Spoločenstva osobitne chránený.²⁴ Tým postavil úmysel konajúcich subjektov pred príslušné konanie, ale nie pred poškodenie druhu.

46. Táto téza však nie je presvedčivá. Pojem úmysel v článku 12 ods. 1 písm. a) a b) smernice o biotopoch sa vzťahuje na zakázané konania poškodzujúce chránené živočíšne druhy. Tento pojem by bol pozbavený svojho významu, pokiaľ by stačilo, aby bola škoda spôsobená iba v súvislosti s konaním, ktoré je vedené s iným úmyslom. Okrem toho aj doplňujúce ochranné ustanovenia v článku 12 ods. 4 smernice o biotopoch a v článku 5 smernice 2004/35 by boli výrazne pozbavené ich praktických účinkov, ak by bolo *každé* poškodenie, ktoré je stanovené v článku 12 ods. 1 písm. a) a b) smernice o biotopoch, zakázané v miere, v akej bolo spôsobené iba úmyselným konaním.

47. Rozsudok je založený na inej koncepcii úmyslu. Keďže aj *napriek* zákazovým značkám na pláži ďalej premávali mopedy a kotvili lode, Súdny dvor to považoval za konanie, ktoré úmyselne ruší morskú korytnačku počas obdobia rozmnožovania v zmysle článku 12 ods. 1 písm. b) smernice o biotopoch.²⁵

48. Tento záver by mohol byť chápaný v tom zmysle, že úmysel sa predpokladá už vtedy, ak konajúca osoba mohla na základe skutkových okolností vedieť, že jej správanie ohrozuje chránené druhy. Na základe toho by bola obyčajná nebanlivosť považovaná

24 — Návrhy z 25. októbra 2001 vo veci Komisia/Grécko [rozsudok C-103/00 (*Caretta caretta*)], Zb. s. I-1147] bod 57.

25 — Rozsudok *Caretta caretta*, už citovaný v poznámke pod čiarou 23, bod 36.

v zmysle článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch za úmysel.

ale ktorý by toleroval, aby k vedomému poškodeniu týchto druhov dochádzalo inými konaniami.

49. Nemožno sa však domnievať, že Súdny dvor chcel pojem úmysel rozšíriť až tak, že by ho bolo možné predpokladať nezávisle od vôle konajúcej osoby. Vo všetkých troch skúmaných jazykových verziách totiž koncepcia úmyslu zahŕňa veľmi silný prvok vôle. Uvedené skutočnosti preto musia byť chápané v tom zmysle, že sa muselo predpokladať, že vzhľadom na zákazové značky užívateľa mopedom a lodí vedeli o ohrození korytnačiek. Z tejto vedomosti je rovnako vhodné vyvodit', že prinajmenšom vzali do úvahy škodu hroziacu chráneným korytnačkám. Kritériom pri posúdení úmyslu je teda to, či ohrozenie chránených živočíšnych druhov bolo konajúcej osobe známe a napriek tomu podstúpila toto riziko.

50. Každé ďalšie obmedzenie pojmu úmysel na jeho význam v rámci trestného práva by bolo v rozpore s definíciou „systému prísnej ochrany“, ktorý sa má realizovať prostredníctvom zákazov uvedených v článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch. Za „prísny“ nemožno považovať ten systém ochrany, ktorý zakazuje usmrcovanie, odchyťovanie alebo rušenie druhov všeobecného záujmu iba obmedzene vo vzťahu k niektorým konaniam, zameraným priamo proti týmto druhom,

51. Na rozdiel od výkladu, ktorý ponúkol generálny advokát Léger, výklad Súdneho dvora nevedie k pozbaveniu účinku článku 12 ods. 4 smernice o biotopoch ani smernice 2004/35.

52. Článok 12 ods. 4 smernice o biotopoch totiž do tohto výkladu pojmu úmysel zahŕňa prípady, v ktorých nebezpečenstvo pre chránené druhy nie je vzaté do úvahy. Prípadné ochranné opatrenia môžu spočívať predovšetkým v oznámení tohto ohrozenia prostredníctvom informovania alebo oznámov.

53. Pokiaľ ide o smernicu 2004/35, ochrana stanovená v článku 5 je reštriktívnejšia vo vzťahu k škodám, ktorým treba predchádzať, rozhodne je však širšia, čo sa týka požadovaných subjektívnych prvkov. Prevencia sa totiž uplatňuje iba na závažné negatívne pôsobenie na dosiahnutie alebo udržanie priaznivého stavu ochrany, zatiaľ čo zákazy v článku 12 ods. 1 platia aj pre konania s menej závažnými následkami, pretože sa týkajú iba určitých jedincov. Povinnosť prevencie stanovená smernicou 2004/35 však v zásade platí aj pre nedbanlivé konania a v prípade určitých činností — pre-

dovšetkým priemyselných — dokonca nezávisle od úmyslu či zavinenia. Výklad pojmu úmysel, ktorý urobil Súdny dvor, tým bráni vytvoreniu medzery v ochrane určitých jednotlivých exemplárov, ktorá je zabezpečená článkom 12 smernice o biotopoch, a v ochrane populácií zabezpečenej smernicou 2004/35, ale smernici 2004/35 ponecháva ešte vlastný rámec pôsobnosti.

54. Je teda potrebné domnievať sa, že o úmyselné poškodenie chránených živočíšnych druhov ide vtedy, ak je následkom konania, pri ktorom konajúca osoba vedela o riziku hroziacom pre chránené druhy a vzala ho do úvahy.

55. Do tejto koncepcie úmyslu zapadajú aj tvrdenia Komisie. Tá sa domnieva, že na území, na ktorom bol potvrdený výskyt vydry, nemožno lov prostredníctvom neselektívnych prostriedkov chápať ako neúmyselné odchyťovanie chráneného druhu. Odkaz na líšky je podľa nej čisto formálny.

56. Komisia sa preto opiera o objektívne riziko spojené s používaním neselektívnych metód lovu. Z toho implicitne vyvodzuje

súhlas s poškodením chránených živočíšnych druhov. Tento záver je však prijateľný iba v prípade, ak by lovci vedeli, že jedinci týchto druhov sa vyskytujú v oblastiach, v ktorých boli použité rôzne metódy lovu.

57. V predmetnom prípade však nie sú dostatočné indície pre tvrdenie, že lovci pri kladení slučiek vedeli o hrozbe, ktorú tieto slučky predstavujú pre vydry. Zatiaľ čo bolo známe, že pláže v Zakynthose sú jednou z mála lokalít v oblasti Stredomoria, v ktorých sa rozmnožuje korytnačka morská *Caretta caretta*, v prejednávanej veci je dokonca sporný samotný výskyt vydry v danej poľovníckej oblasti. Ešte v rámci konania pred podaním žaloby Komisia uviedla vydru len ako ďalší zasiahnutý druh a na prvom mieste spomenula predovšetkým rysa iberského (*Lynx pardinus*). Až do dôkazu o opaku nemožno preto lovcom vyčítať, že vedeli o výskyte vydry v ich poľovníckej oblasti, a teda aj o nebezpečenstve, v ktorom sa nachádza.

58. Okrem toho na pláži v Zakynthose sa nachádzali značky, ktoré výslovne zakazovali predmetné správanie. Naproti tomu kladenie slučiek v prejednávanom prípade bolo priamo povolené. Lovci sa preto museli domnievať, že neporušujú žiaden právny predpis.

59. Na základe toho nemožno kvalifikovať prípadné škodlivé pôsobenie na vydry spôsobené lovom prostredníctvom použitia slučiek za úmyselné.

62. Členské štáty sa preto nemôžu obmedziť na stanovenie všeobecných zákazov inšpirovaných znením článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch. Naopak, v prípade potreby musia tiež prijať konkrétne pravidlá zamerané na ochranu chráneného druhu na určitých miestach, pokiaľ tieto miesta majú podstatný význam pre zachovanie tohto druhu a uvedený druh je vystavený osobitným rizikám, a zabezpečiť ich dodržiavanie.²⁸

b) O podmienkach povolenia

60. Je však tiež otázne, či je štátne povolenie v súlade s prísnyim systémom ochrany stanoveným v článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch iba z toho dôvodu, že povolené konania nemusia nevyhnutne porušovať výslovné zákazy písmen a) až d).

63. Komisia v prejednávanej veci síce nevyžaduje, aby boli stanovené alebo vykonané takéto ustanovenia spojené s miestom ochrany vydry, ale namieta proti povoleniu lovu prostredníctvom použitia slučiek.

61. Rozsudok týkajúci sa korytnačky morskej *Caretta caretta* uvádza aj v tomto zmysle užitočné odkazy. Na základe tohto rozsudku totiž Grécko porušilo článok 12 smernice o biotopoch aj z dôvodu, že miestne ochranné ustanovenia v Zakynthose neboli schopné zabezpečiť účinnú ochranu korytnačiek v období rozmnožovania.²⁶ Grécko bolo okrem toho odsúdené z dôvodu, že v súvislosti s neustálymi porušovaniami nezabezpečilo účinné dodržiavanie existujúcich pravidiel o ochrane korytnačiek.²⁷

64. Ak však členské štáty môžu byť priamo prinútené prijať a zabezpečiť aktívne dodržiavanie osobitných miestnych ustanovení o ochrane chránených živočíšnych druhov, v rámci ich povoľovacej činnosti sú potom povinné na prvom mieste posúdiť, či povoľujúce opatrenia poškodzujú chránené živočíšne druhy.

65. V rámci tohto preventívneho uplatnenia článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch nie je

26 — Rozsudok *Caretta caretta*, už citovaný v poznámke pod čiarou 23, bod 27 a nasl.

27 — Tamže, bod 39.

28 — Súdny dvor bude musieť v tomto smere preskúmať výklad rozsudku *Caretta caretta* (už citovaný v poznámke pod čiarou 23) vo veci Komisia/Grécko, C-518/04 (*Vipera schweizeri*) (oznámenie v Ú. v. EÚ C 57, 2005, s. 15).

podstatné, či jednotlivci dovŕšením svojho konania úmyselne poškodia chránené druhy. Oveľa dôležitejšie je stanoviť, či príslušné orgány musia predpokladať, že povolené konanie bude mať za následok poškodenie zakázané v zmysle článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch. V tomto prípade bude možné vydať povolenie iba v rámci výnimiek stanovených v článku 16 smernice o biotopoch. Ak by tak príslušné orgány neurobili, nepriamo by tým porušili zákazy stanovené v článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch.

66. Táto povinnosť príslušných orgánov nepredpokladá úmysel v zmysle trestného práva. Subjektívnu zložku úmyslu nie je možné uplatniť na verejný orgán. Tieto orgány musia predovšetkým použiť najlepšie vedecké dôkazové prostriedky, ktoré sú k dispozícii.²⁹ Na účely uplatnenia všeobecných poznatkov na konkrétny prípad môže byť za určitých okolností nevyhnutné získať dodatočné informácie.

67. Je teda potrebné preskúmať, či španielske orgány mohli pri povolení lovu pro-

stredníctvom slučiek bez potreby ďalších objasnení predpokladať, že vydry tým nebudú poškodené.

68. Pri posúdení tejto otázky je potrebné preskúmať všetky dokumenty predložené Súdnemu dvoru. Španielska vláda totiž výslovne uviedla po prvýkrát v duplike, že vodné toky zobrazené na mape v poľovníckej oblasti SA-10.328 na území obce Aldeanueva de la Sierra často vysychajú, toto tvrdenie však nepredstavuje nový dôkaz, ktorého oneskorené predloženie by bolo odôvodnené v zmysle článku 42 ods. 1 rokovacieho poriadku. Naopak, španielska vláda už vo svojej odpovedi na prvú výzvu uviedla, že výskyt vydry je nepravdepodobný z dôvodu charakteru daného územia. Toto tvrdenie je objasnené údajom o vysychaní vodných tokov. Okrem toho Komisia spomenula tieto vodné toky prvýkrát v replike.

69. Pokiaľ ide o údaje, ktoré španielska vláda uviedla v duplike a Komisia po ukončení písomnej časti konania, nepredstavujú dôkazy vo vlastnom zmysle slova. Ide iba o oznámenia všeobecne známych faktov na podporu vlastného stanoviska.

29 — Pozri rozsudky zo 17. januára 1991, Komisia/Taliansko, C-157/89 (Obdobia lovu), Zb. s. I-57, bod 15; z 19. mája 1998, Komisia/Holandsko, C-3/96 (Zoznam IBA), Zb. s. I-3031, bod 69 a nasl. a z 9. decembra 2004, Komisia/Španielsko, C-79/03 (Kvóty pri love), Zb. s. I-11619, bod 41.

70. Pochybnosti, ktoré pretrvávajú po preskúmaní týchto dôkazov, idú v neprospech Komisie, keďže v rámci konania o nesplnenie povinnosti jej prislúcha preukázať porušenie práva Spoločenstva.³⁰

71. Účastníci konania sa nezhodujú v otázke, či sa vydra vyskytuje v poľovníckej oblasti SA-10.328. Komisia vychádza z bežného formulára návrhu na zaradenie španielskej lokality „Quilamas“ na účely siete Natura 2000, vydaného španielskymi orgánmi. Podľa tohto formulára by sa vydra mala vyskytovať v navrhovanom regióne. „Quilamas“ má rozlohu viac ako 10 000 hektárov. Poľovnícka oblasť sa nachádza v priamom susedstve s touto lokalitou, a to na severozápade, ale najvýznamnejšie vodné toky nachádzajúce sa v „Quilamas“, napríklad „Arroyo de las Quilamas“, tečú na juhovýchod. Medzi týmito vodnými tokmi a poľovníckou oblasťou sa nachádza pás vrchov s výškou niekoľko stoviek metrov³¹. Je preto málo pravdepodobné, že by sa vydry z populácií žijúcich v tejto hydrografickej sieti premiestňovali do poľovníckej oblasti.

72. Komisia však poukazuje aj na skutočnosť, že cez danú oblasť preteká rieka Mina a že rieky Zarzosa a Media tečú v susedstve

s touto oblasťou. Tieto vodné toky patria do hydrografickej siete nachádzajúcej sa na západ od Quilamas, kde bol tiež potvrdený výskyt vydry.³² Španielska vláda však namieta proti tvrdeniu Komisie, pričom Komisia sa proti tomu neohradila, že tieto vodné toky pravidelne vysychajú. Z predložených štúdií vyplýva, že vydra sa výnimočne môže vyskytovať v riekach, ktoré niekedy vysychajú, ale v zásade k tomu nedochádza.³³

73. Na základe uvedených informácií vyplýva, že prítomnosť vydry v poľovníckej oblasti nemožno vylúčiť, je však veľmi nepravdepodobná.

74. Pri posudzovaní rizík spojených s povolením lovu prostredníctvom slučiek bolo okrem možného výskytu vydry vzaté do úvahy aj objektívne riziko predstavované

30 — Pozri rozsudok z 20. októbra 2005, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-6/04, Zb. s. I-9017, bod 75 s ďalšími odkazmi).

31 — Pozri mapu na internetovej stránke <http://www.dipsanet.es/provin/MapaSalamanca2003.pdf>.

32 — LIZANA a kol. In: RUIZ-OLMO a DELIBES.: *La nutria en España*, 1998, s. 118.

33 — LIZANA a kol. In: RUIZ-OLMO a DELIBES.: *La nutria en España*, 1998, s. 118. RUIZ-OLMO a DELIBES., tamže, s. 215, však zdôrazňujú, že výskyt vydry v riekach, ktoré vysychajú, sa v mnohých oblastiach Španielska potvrdzuje čoraz častejšie.

spôsobom lovu, ako aj význam prípadných škôd.

redukcií v minulosti opäť v súčasnosti vzrastá alebo je prinajmenšom stabilizovaná.³⁷

75. Na rozdiel od toho, čo uviedla španielska vláda, skutočne existuje riziko, že sa vydry chytia do slučiek a utrpia tým zranenia, ktoré môžu byť smrteľné.³⁴ Španielska vláda však poukázala na dokument, na základe ktorého je možné uzavrieť, že chytenie vydier do pascí umiestnených na pevnine je skôr nepravdepodobné.³⁵ Zdá sa, že oveľa častejšie sú vydry zrazené na ceste alebo utopené v sieťach alebo podobných prostriedkoch na rybolov.³⁶ Kladenie slučiek za pomoci odborníkov a zákaz kladenia slučiek v oblastiach hrádzí ešte znižujú riziko predstavované slučkami.

77. Na záver možno zhrnúť, že prítomnosť vydry v poľovníckej oblasti SA-10.328 je málo pravdepodobná. Stupeň rizika pre vydry, ktoré by sa prípadne dostali do poľovníckej oblasti, by bol okrem toho skôr nízky. Ak by však vydry boli napriek tomu chytené, bolo by to nemilé, ale vzhľadom na stav ochrany populácie vydier v regióne Salamanca³⁸ by nešlo o značnú škodu. Na základe informácií, ktorými disponuje Súdny dvor, je teda potrebné vychádzať z predpokladu, že orgány zodpovedné za lov sa mohli bez ďalších informácií domnievať, že povolenie lovu prostredníctvom slučiek neohrozí vydry.

c) Záver

76. Okrem toho sa zdá nesporné, že populácia vydry v oblasti Salamanca — tak ako vo väčšine iných španielskych regiónov a v iných častiach Európy — po výraznej

78. Na základe toho nemožno určiť, že Španielsko si nesplnilo povinnosti uvedené v článku 12 ods. 1 smernice o biotopoch. Žaloba preto musí byť zamietnutá.

34 — Pozri správu BBC z 3. mája 2005 o usmrtení vydry chytenej do slučky, <http://news.bbc.co.uk/1/hi/england/cornwall/4511053.stm>, a správu International Otter Survival Fund z 3. mája 2003, <http://www.otter.org/Update.html>, o usmrtení vydry z dôvodu srdcovej dilatácie, ktorá sa niekoľko hodín snažila vyslobodiť zo slučky.

35 — PALAZÓN a RUIZ-OLMO In: *II Jornadas SECEM 1995*, s. 67.

36 — SAAVEDRA a kol. In: *V Jornadas SECEM 2001*, s. 125.

37 — RUIZ-OLMO a DELIBES In: RUIZ-OLMO a DELIBES: *La nutria en España*, 1998, s. 212 a nasl.

38 — Tým sa vydra líši napríklad od korytnačky morskej *Caretta caretta*, ktorá využíva na rozmnožovanie už iba niekoľko pláží v Stredomorí, a od veľmi vzácného rysa iberského, ktorý sa vyskytuje iba v Španielsku.

V — O trovách

79. Podľa článku 69 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania,

ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Španielske kráľovstvo navrhlo zaviazat Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat ju na náhradu trov konania.

VI — Návrh

80. Vo svetle vyššie uvedených úvah navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamietá.
2. Komisia je povinná nahradiť trovy konania.